

Најбоље десно крило

АЛЕКСАНДАР ТИРНАНИЋ

Боље десно крило нисмо имали. Био је најбољи од свих, а свакако и најпопуларнији.

Незаборавне су његове партије из доба када је играо заједно са Мошом. Њих двојица претстављали су заиста најуигранији пар у једном тиму.

Мали, чврст као челик, вештан у баратању лоптом, брз као муња, незадржљив у продорима. Тирке је одушевљавао свакога, без обзира коме је клубу припадао.

Светски путник. Играо је на свим великим стадионима, прелазео морима на друге континенте. Педесет пута репрезентативац, јунак многих сјајних победа.

Такву блиставу спортску прошлост желео би сваки спортиста да има.

Прави фудбалски ас.

(Александар Тирнанић Тирке)

Данас игра у сенци своје славе. Али кад бљесне одушеви потпуно, задиви мајсторским потезима, истиче се захваљујући неисцрпној енергији и искуству старога интернационалца, који, на жалост, све чешће наилази на нераздевање млађих и зато не може да заблиста у пуном сјају.

И лаик ће, међутим, опазити на први поглед да је то рођени фудбалер, таленат какав се ретко рађа, да је велики играч.

Није се ништа изменило у погледу регрутовања најмлађих фудбалера. Пре две, три деценије и још раније дечаци су се опредељавали према својим симпатијама и често су у групама прилазили једном од два највећа београдска клуба. Тако су с једном

групом малишана „црвено-бели“ добили и једног малог, окретног као чигра, врло продорног центар фора. Трећи тим подмлатка био је на тај начин попуњен и после неколико мањих утакмица одржан је сусри између два ривала.

– Ко је онај на центру? – запитао је вођа подмлатка БСК-а Раденко Митровић једног од својих дечака.

– То је Тирке. Познајем га. Може да предрибљује цео тим!

Малишан са гргуравом косом изводио је заиста праве мајсторије на терену. Играо је у сандалама, али је својим ножицама баратао лоптом као прави фудбалски ас.

– Лопта је већа од њега! – смејао се неки навијач показујући руком на малог центар фора, који је као олуја пролазио кроз редове протизничке одбране.

*

Неколико дана доцније вођа подмлатка БСК-а срео је Тирнанића у близини игралишта. У то време терени два ривала налазили су се један поред другог у улици Краља Александра.

– Слушај, мали, дођи у БСК! – позвао је центар фора трећег тима подмлатка „црвено-белих“ Раденко Митровић.

Малишан је поцреенео од гордости што се неко интересује за њега, али није одговорио.

– Ти играш у сандалама – наставио је вођа подмлатка БСК-а, а код нас би добио праве фудбалске ципеле и поста би прави фудбалер.

Дечак се колебао тренутак, а онда је трчећи одјурио на игралиште „црвено-белих“. Сав задихан стајао је ускоро пред вођом подмлатка свога клуба, који је баш прегледао ствари, које је чувар издавао играчима.

– Дошао сам да тренирам, – смело се испрсио мали фудбалер.

– Па иди на терен, – немарно је одговорио вођа подмлатка.

Дечак се, међутим, вије мицао с места. Жељним погледом миловао је рпу фудбалских ципела које су лежале на гомили.

– Шта хоћеш? — нестрпљиво је питао чувар.

– Молим вас за једне фудбалске ципеле, – стидљиво је замолио мали центар фора.

– Гле ти њега, већ хоће ципеле! Кад порастеш добићеш их! – наљутио се вођа подмлатка.

Малишан је покуњено изишао на терен. Није имао воље да тренира. Стао је иза гола и посматрао своје другове како шутирају. У ушима су му зујале речи вође подмлатка из противничког табора. Одлучио се одједном, притрчао високом плоту иза гола, вешто га прескочио и нашао се на игралишту БСК-а.

– Дакле, предомислио си се, — задовољно га је дочекао Раденко Митровић и помиловао га по коси.

Неколико минута доцније мали фудбалер је изишао на терен врло поносан на фудбалске ципеле које је сваки час загледао. Оне су, истина, биле нешто велике, али су биле праве, исте онакве какве су носилии првотимци.

– Слушај, мали, – обратио му се Раденко Митровић, пре него што је отпочео тренинг, – иди на десно крило. То је право твоје место, За центар фора исувише си мали.

Тако је отпочела фудбалска каријера једног од наших најбољих и најзаслужнијих фудбалера. Играча који је равно **педесет** пута био репрезентативац, популарног Александра Тирнанића.

*

Године су пролазиле

Монтевидео... Утакмица за светско првенство против Бразилије. Прво полувреме...

Хиљаде темпераментних Уругвајаца навија из свег срца за фудбалере из далеке Европе, који се неописивим пожртвовањем боре с највећим кандидатом за освајање светског првенства.

Лопта је одлетела на десно крило. Тирке трчи тако брзо да лопта заостаје за њим и налази се иза његових леђа. Али то не збуњује искуоног аса. Вештим покретом ноге он зауставља лопту и пребацује је напред. „Оксфорд“, веома тежак ударац, тако је мајсторски изведен да је публика задивљена. Већ у следећем тренутку десно крило као вихор лети голу. За њим остаје халф, још један играч, па чак и бек не може више да га стигне! Тирке је већ у казненом простору и даје себи последњи фор...

Из пуног трка удара лопту муњевитим покретом ноге... Савезни капитен Бошко Симоновић, који је седео иза гола, преврнуо се од радости на траву! Још омамљен од среће савезни капитен је, не верујући својим очима, питао Тирнанића:

– Тирке, је ли гол?

– Ја мислим да јесте! – весело је одговорило десно крило, кога су већ његови другови обасипали пољупцима одушевљени успехом.

Тај гол је улио силно пожртвовање нашем тиму, био предзнак победе...

Зато Тирке не може још увек да заборави ову утакмицу и кад је расположен не чепрка дуго по успоменама већ одмах каже:

– Мој најмилији, најлепши и најзначајнији гол је онај који сам дао на утакмици са Бразилијом!

*

Никад БСК није имао уигранију десну страну навале као што је био пар Моша–Тирке. Благоје Марјановић уступио је своје место придошлицу из подмлатка и преселио се на полутку, али није зажалио, јер је добио друга с којим, се сјајно споразумевао и који му је био дорастао, у свака погледу.

Моша и Тирке били су толико уиграни да су додавање лопте један другоме математичком тачношћу и тачно знали како треба да поступе у појединим ситуацијама. У доба своје највеће форме, када су се налазили на врхунцу, ниједна одбрана није могла да их задржи. Једини који је с времена на време излазио на крај с њима и ометао њихове акције био је Мома Ђокић. Он је толико пута играо против њих двојице да је тачно знао шта намеравај и успевао је да им поквари рачуне. Па чак и њега „плаве девојке“, ка«о су их називали навијачи, успевали су да преваре и да си поиграју с њиме као мачка с мишам!

*

Усвајој фудбалској каријери Тирке је погрешно само једанпут и то крупно.

Погрешно је што је напустио БСК. Али то је дугачка прича. Учинио је то јер се осећао још довољно свеж и оран за спортске борбе, а „плави“ су хтели да га удаље из првога тима. Млађа генерација тежила је новом систему, модерном, систему коме нису одговарали они из старе гарде, бар по њиховом мишљењу и зато су смишљено и успешно успели да једног за другим елиминишу. Тирке није Могао да се помири с тим да оде у панзију и потражио је нов клуб. Приступио је „црвено-белима“, затим је отишао у БАСК и сада на својим плећима држи „Слогу“.

Ови редови написани су непосредно после низа утакмица на којима је Тирке био јунак дана. Неарвно, чинило ми се да гледам Тиркета у „плавоме дресу“ како жонглерски барата с лоптом, топовским шутевима тресе мрежу, добацује лопту благо и чисто, пробија се кроз најтеже препреке и завршава утакмицу толико свеж да изгледа да се није ни ознојио, иако је трчао више од свих и победу извукао на својим снажним прудима.

Три године су прошле откако је напустио БСК у коме је провео више од петнаест година. И игра тако добро да млађи фудбалери могу да се застиде пред старим асом, који ће изгледа увек остати млад!

ЉУБОМИР ВУКАДИНОВИЋ